

Δαιμονοπληξία και δαιμονολαγνεία.

Γράφει ο Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος - θεολόγος.

Έχομε και άλλοτε αναφέρει ότι κάθε θαύμα που κάνει ο Κύριος εντάσσεται στο σχέδιο της θείας οικονομίας, με στόχο την σωτηρία των ανθρώπων. Το ίδιο και η θεραπεία των δύο δαιμονισμένων Γεργεσηνών (Ματθ. η' 28 – θ' 1) η Γαδαρηνών, όπως αναφέρονται από τους άλλους δύο ευαγγελιστές (Μαρκ., ε' 20, Λουκ., η' 26-39).

Αλήθεια, υπό ποιές συνθήκες πραγματοποιείται αυτή η θαυμαστή θεραπεία; Έχει προηγηθή το γαλήνεμα της θαλάσσης από τον Κύριο και ο έλεγχος των μαθητών του ως ολιγοπίστων, («τι δειλοί εστέ, ολιγόπιστοι;») αλλά και η «απιστία» των υπολοίπων, που παρ' ότι έβλεπαν το θαύμα, εν τούτοις αναρωτιούνταν απλώς: «ποταπός εστιν ούτος (=τι είδους άνθρωπος είναι αυτός), ότι και οι άνεμοι και η θάλασσα υπακούωσιν αυτώ;» (Ματθ., η' 26-27).

Γι' αυτό λοιπόν ο Κύριος, μετά από το γαλήνεμα των κυμάτων, περνάει «εις το πέραν εις την χώραν των Γεργεσηνών», σε χώρα όπου κατοικούν ειδωλολάτρες, για να δείξη στους μαθητές Του και στους υπολοίπους Ιουδαίους ότι, παρ' όλον που οι ίδιοι και οι υπόλοιποι Ιουδαίοι

δυσκολεύονται η και αρνούνται να παραδεχθούν την θεότητα Του, εν τούτοις «τα δαιμόνια πιστεύουσιν και φρίττουσιν» (Ιακ., β' 19). Οι δαιμονιζόμενοι που τον προϋπάντησαν εκεί «...έκραξαν λέγοντες: Τι ημίν και σοι, Ίησού Υιέ του Θεού;» (Ματθ., η' 29).

Αυτοί οι δαιμονισμένοι που εξέρχονταν «εκ των μνημείων» και ήταν ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων («χαλεποί λίαν, ώστε μη ισχύειν τινά παρελθείν διά της οδού εκείνης»), αυτοί που δεν «είχαν τον Θεό των», αυτοί ακριβώς τον αναγνωρίζουν ως Υιό του Θεού, με τον Οποίον, μάλιστα, δεν έχουν καμμία σχέση («τι ημίν και σοι») εκείνοι οι δαίμονες, οι υιοί του σκότους· διότι ποια σχέση μπορεί να έχη το φως με το σκοτάδι, ο Χριστός με τον Βελιάλ (Β' Κορ., στ' 15), ο Παντοδύναμος Κύριος με τον «άρχοντα του κόσμου τούτου» (Ιωάν., ιδ' 30)!

Γνωρίζουν, μάλιστα, ότι αυτό το σκοτάδι τους περιμένει, λόγω του ανθρωποκτόνου έργου των, και τρομοκρατούνται στην θέα του «φωτός του αληθινού», γι' αυτό και αναφωνούν: «ήλθες ώδε προ καιρού (πριν από την ώρα μας) βασανίσαι ημάς;» (Ματθ., η' 29). Αυτά τα φοβερά και τρομερά δαιμόνια που βασάνιζαν τους ανθρώπους, λόγω των αμαρτιών των, δεν θέλουν -ακόμη- να βασανιστούν τα ίδια, αλλά εκλιπαρούν τον Κύριο, «λέγοντες· ει εκβάλλεις ημάς, επίτρεψον ημίν απελθείν εις την αγέλην των χοίρων.» (ο. π. 31). Αυτά τα φοβερά και τρομερά δαιμόνια που κυριεύαν τους ανθρώπους αναγνωρίζουν ως κύριό των τον «Κύριο των κυριευόντων και Βασιλέα των βασιλευόντων» (Α' Τιμ., στ' 15) και Του ζητούν την άδεια («επίτρεψον ημίν»!) να πάνε που, άραγε; Ακάθαρτα αυτά στους ακάθαρτους χοίρους.

Η ακαθαρσία είναι ο φυσικός των χώρος αλλά ακόμη μεγαλύτερη χαρά των είναι να κατοικήσουν στους καθαρούς και να τους καταστήσουν και αυτούς ακαθάρτους. Γι' αυτό ο Κύριος, σε άλλο σημείο, εφιστά την προσοχή σε όλους αλλά ιδιαιτέρως σε όσους έχουν προσφάτως καθαριστεί από «ακάθαρτο πνεύμα», να προσέχουν και να φροντίζουν την «σεσαρωμένη» (σκουπισμένη και καθαρισμένη) οικία των –την ψυχή των-, διότι τα πονηρά δαιμόνια ευκαιρία ψάχνουν, για να εισέλθουν ξανά και να την βρωμίσουν. Και τότε η χαρά των είναι ακόμη μεγαλύτερη, διότι ακριβώς αυτή είναι η χαρά του ανθρωποκτόνου και μισό-καλου διαβόλου, να βασανίζει τους ανθρώπους (Ματθ., ιβ' 43).

Γι' αυτό και στην προκειμένη περίπτωση τα δαιμόνια δεν επιθυμούν να εγκαταλείψουν τους ανθρώπους που βασανίζουν. Εάν όμως δεν έχουν άλλη επιλογή («ει εκβάλλεις ημάς»), τότε ζητούν να πάνε τουλάχιστον να κατοικήσουν στους ομοίους των χοίρους.

Επομένως, μπορεί τα δαιμόνια να έχουν καταλάβει το σώμα, την ψυχή και την διάνοια των δαιμονισμένων -διότι αυτό ακριβώς είναι η δαιμονοληψία και δαιμονοπληξία- και να την ορίζουν και να άγουν και να φέρουν τα δυστυχημένα θύματά των, στην πραγματικότητα όμως Άλλος ορίζει και Άλλος αποφασίζει και εάν Εκείνος θέλη -και ασφαλώς το θέλει-, μπορεί να σώση το απολωλός.

Και επειδή ο δαιμονισμένος γενικώς, όπως και οι συγκεκριμένοι, δεν ορίζουν πλέον τον εαυτό των, διότι τους έχει καταλάβει «ξένο σώμα» -ο διάβολος-, γι' αυτό έρχεται ο Σωτήρας Χριστός να «καθαρίση» ο Ίδιος για λογαριασμό των! Διότι Εκείνος δεν είναι μισό-καλος, ούτε ανθρωποκτόνος, όπως «ο κοσμοκράτωρ» του σκότους και της αμαρτίας, αλλά είναι η ζώσα και θυσιαστική Αγάπη, που ήλθε στον κόσμο, για να συντρίψει το κράτος του διαβόλου και να προσφέρει την σωτηρία στα δυστυχή του θύματα.

Ο Κύριος, βεβαίως, επέτρεψε στα δαιμόνια να εισέλθουν στην αγέλη των χοίρων, με αποτέλεσμα να τους κατακρημνίσουν και να τους πνίξουν, όχι ασφαλώς, για να κάνη το χατήρι του διαβόλου η για να καταστρέψη τους καημένους τους χοίρους, όπως πολλοί και τότε και σήμερα θα ισχυρίζονταν, αλλά, όπως λένε οι Πατέρες, και μάλιστα ο ιερός Χρυσόστομος, για να δείξη σε όλους εμάς τους απίστευτους τι κακό μπορεί να κάνη ο διάβολος στον άνθρωπο, εάν ο τελευταίος κυριευθή από αυτόν. Αφού εκείνα τα δαιμόνια που εξήλθαν από τους πρώην δαιμονοπλήκτους είχαν τόση δύναμη, ώστε να καταπνίξουν δύο χιλιάδες χοίρους (Μαρκ., ε' 13), φανταστήτε τι δύναμη ασκούσαν πάνω σ' αυτούς τους δύο ανθρώπους και τι μεγαλύτερο κακό θα μπορούσαν να τους προξενήσουν, εάν ασφαλώς το επέτρεπε ο Κύριος.-

Θα μπορούσαν δηλαδή οι δαιμονισμένοι εκείνοι, υπό το κράτος του διαβόλου, να ωρμούσαν και να κατακρημνίζονταν, να αυτοκτονούσαν

δηλαδή. Γι' αυτό ας μην επικρίνουμε τους δυστυχισμένους αδελφούς μας που προβαίνουν σε τέτοιου είδους απονενοημένα διαβήματα, διότι εμείς δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε υπό το κράτος ποίου διαβόλου -ποιού πάθους δηλαδή- έχουν προηγουμένως κυριευθή. Το μόνον που μπορούμε να κάνουμε είναι να προσευχώμαστε στον Κύριο της αγάπης να επιληφθή με τον καλύτερο τρόπο για την τελική κρίση των ψυχών των.

Έχει, πράγματι, ενδιαφέρον να δούμε τώρα ποια στάση κράτησαν οι Γεργεσηνοί (η Γαδαρηνοί) απέναντι σ' αυτό το μεγάλο θαύμα του Κυρίου. Όταν οι βοσκοί πήγαν μέσα στην πόλη και τους απήγγειλαν τα γεγονότα και την σωτηρία των δαιμονιζομένων, «πάσα η πόλις εξήλθεν εις συνάντησιν τω Ίησού, και ιδόντες αυτόν παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των ορίων αυτών.» (Ματθ., η' 34).

Μάλιστα! Αντί να χαρούν για την θεραπεία των δυστυχισμένων αδελφών των και να ευχαριστήσουν τον Κύριο που τους απήλλαξε από το μαρτύριο της τρομοκρατίας που άθελά των τους ασκούσαν –να θυμηθούμε το οικτρό θέαμα που παρουσίαζαν, ότι κανείς δεν τολμούσε να περάση από τον δρόμο των, και όπως λέει και ο ευαγγελιστής Μάρκος στην δική του διήγηση συμπληρωματικά για τον έναν από αυτούς, τον χειρότερο, έσπαγε τις αλυσίδες του και κανείς δεν μπορούσε να τον δαμάση και κατέκοπτε και τον ίδιο τον εαυτό του με πέτρες (Μαρκ., ε' 3-5)- αντί, λοιπόν, να χαρούν για την σωτηρία και των ιδίων και των αδελφών των, εκείνοι θρηνούν, ως φαίνεται, για τα χαμένα και άνομα κέρδη των από την απώλεια των γουρουνιών -να σημειωθή ότι αοι ειδωλολάτρες Γαδαρηνοί ασκούσαν παρανόμως εμπόριο χοίρων, αφού η κατανάλωση του χοιρινού, ως ακαθάρτου, απαγορευόταν από τον ιουδαϊκό νόμο.

«Και εφοβήθησαν», λέει πάλι ο Μάρκος (ο. π. 13). Φοβήθηκαν μήπως χάσουν γενικώς, εάν ο Κύριος παρέμενε ανάμεσά των, και δεν φοβήθηκαν, ώστε να μετανοήσουν και να σταματήσουν την παρανομία. Τελικά, ποιος ήταν περισσότερο κατειλημμένος από δαιμόνια; Οι δύστυχοι πρώην δαιμονόπληκτοι η μήπως οι δαιμονολάγνοι υπόλοιποι Γεργεσηνοί, που είχαν καταληφθή από το αθεράπευτο πάθος της φιλαργυρίας, «ήτις εστί ειδωλολατρεία»; (Κολ., γ' 5).

Να προσέξωμε, αδελφοί μου, μήπως και εμείς οι λεγόμενοι Χριστιανοί έχομε κυριευθή από τυχόν ακαθαρσίες, πάθη και κακές επιθυμίες, και έχομε αγκυλωθή τόσο σε αυτές, ώστε αντί να ποθούμε την απαγκίστρωσή μας, εμείς να φοβώμαστε μήπως χάσωμε τα δαιμόνια μας (!), τα περιττά χρήματα, τα παράνομα κέρδη, την περίοπτη κοινωνική μας θέση, τα φιλήδονα πάθη μας. Το χειρότερο δε, όταν βλέπωμε άλλους δυστυχείς αδελφούς μας να απαλλάσσωνται από τα δικά των πάθη – δαιμόνια, να μην τους αγκαλιάζωμε, αλλά να φοβώμαστε μήπως πάθωμε και εμείς το ίδιο, μήπως λυτρωθούμε δηλαδή από το σατανικό μας πάθος! Αλλοίμονο! Δεν υπάρχει τραγικώτερη δαιμονοπληξία από την δαιμονολαγνεία, την λατρεία των παθών μας και την αποφυγή της σωτηρίας μας.

Γι' αυτό και ο Απόστολος της ημέρας μας καλεί στην εκ πίστεως δικαιοσύνη. Να πιστεύσωμε δηλαδή «καρδιά», με την καρδιά μας ότι ο Κύριος είναι ο Θεός μας και να το ομολογήσωμε με το στόμα μας, για να το χωνέψωμε, διότι «καρδιά πιστεύεται εις δικαιοσύνην, στόματι δε ομολογείται εις σωτηρίαν» (Ρωμ., ι' 6-9), με την καρδιά του πιστεύει ο άνθρωπος ο τι οδηγεί στην δικαιοσύνη και με το στόμα του ομολογεί ο τι οδηγεί στην σωτηρία.

Βεβαίως, η πίστη και η ομολογία του Κυρίου ως Σωτήρα μας είναι το πρώτο και αποφασιστικό βήμα. Από κεί και πέρα απαιτείται αγώνας για εναρμόνιση της ζωής και της πολιτείας μας με το θέλημά Του. Έτσι και μόνον έτσι θα μπορέσωμε να νεκρώσωμε σταδικά μέσα μας τα αμαρτωλά πάθη και τις νοσηρές μας επιθυμίες και να αγωνιστούμε, με την χάρη Του, για την σωτηρία μας. Εάν αυτό το κάνωμε συνεχώς και εξασκούμαστε στην απολύτρωσή μας, τότε κάποια στιγμή θα αισθανθούμε και εμείς ξαλαφρωμένοι, σαν τον «σωφρονούντα και ιματισμένο» πρώην δαιμονισμένο, και θα Τον παρακαλούμε και εμείς, να μείνωμε κοντά Του (Μαρκ., ε' 15-18), ώστε να εύρωμε, με την χάρη Του, και την αιωνία λύτρωση και σωτηρία. Αμήν! Γένοιτο!

Πηγή : <http://aktines.blogspot.com/>